

Lex Geerdes (country manager AON): "Wat geef je kinderen mee?"

7/04/2015

Toen ik nadacht over waar ik het meeste gevoel bij heb dacht ik aan grote onderwerpen die in onze maatschappij spelen. Ik ben echter, letterlijk en figuurlijk, dicht bij huis gebleven met het onderwerp: "Wat geef je kinderen mee." Ik heb dit onderwerp gekozen omdat, als je het allemaal afpelt, mijn gezin voor mij het meest dierbare is wat er op deze wereld bestaat. En de vraag wat je kinderen meegeeft, dat kunnen ook kinderen van anderen zijn, is volgens mij van het grootste belang.

Als ik terugkijk op mijn jeugd, mijn vader was officier bij de koninklijke luchtmacht en kostwinner en mijn moeder was kleuterleidster, tot de kleine Lex geboren werd. Je kunt stellen dat mijn broer en ik een traditionele rooms-katholieke opvoeding hebben gekregen. Een bijzonder kenmerk daarbij was dat we verhuisden om de drie à vier jaar omdat vader dan een andere baan kreeg bij de luchtmacht of bij de NATO. We hebben in Nederland, in België en in Duitsland gewoond.

Ard Schenk

Onze ouders stonden altijd klaar om anderen te helpen, een aantal keren werd ons gezin voor weken, maanden of zelfs een jaar uitgebreid om familie of vrienden te ondersteunen. De helden van mijn jeugd waren Ard Schenk, Johan Crujff en Neil Armstrong. Twee topsporters en een astronaut. Toen ik een paar weken geleden met Ruben sprak ter voorbereiding op deze preek, hadden wij het over de cultstatus van idolen en helden. In mijn herinnering waren Ard, Johan en Neil, goede voorbeelden om te laten zien dat je je talenten moet gebruiken. Ik herinner me de tienkilometerrit van Ard Schenk in 1971, samen met pa voor de televisie met rittenstaat uit de krant geknipt, op schoot en potlood in de hand om de rondetijden bij te houden. Hij reed 14.55, een nieuw wereldrecord en voor het eerst binnen het kwartier. Deze helden vond ik fantastisch omdat ze dingen deden waar ik van droomde. Maar voor de kernwaarden die ik meekreeg waren mijn ouders, en ook leraren, belangrijker en ook meer bruikbaar als voorbeelden.

Theo Overgoor

Als kind had ik een goede start. Ik was gezond, sportief, kon goed leren en ook organiseren en van alles regelen deed ik graag. Van huis uit werd het aangemoedigd om deze talenten op de voetbal club, de scouting, op school en in bijbaantjes te gebruiken. Daar 'investeerden' mijn ouders in, vooral in tijd. Op de middelbare school in Apeldoorn (dat waren de laatste 3 jaren) had ik, een jonge leraar economie, Theo Overgoor, zijn passie voor deze studie economie was groot en hij wist dat goed over te brengen

waardoor mijn enthousiasme werd gewekt voor deze studie. Mijn ouders hebben mij gestimuleerd om te gaan studeren en er was geen enkele druk van huis uit om ook militair te worden. Mijn vader had, eind jaren 70, al een vooruitziende blik dat defensie geen groeisector zou zijn. De kernwaarden die ik meekreeg waren dus: Eruit halen wat erin zit, je talenten gebruiken, maar ook compassie voor je medemens en die helpen waar dat kan.

Wiegertje

Ook als student heb ik veel ruimte en vrijheid gekregen om uiteraard te studeren maar ook om veel te ervaren en te leren door intensief mee te doen met het verenigingsleven, sport, studiereizen en bijbaantjes. Je ontdekt dan ook waar je talenten liggen en ik heb voetbal maar laten schieten voor mijn maatschappelijke carrière. Afgelopen goede vrijdag en paaszaterdag hebben mijn vrouw Wiegertje en ik ons dertigjarig - jawel - huwelijk gevierd. Als je zolang samen bent dan heeft dat ook een grote invloed op de wijze waarop je de wereld tegemoet treedt. Wij proberen elkaar te stimuleren om verder te gaan dan we waarschijnlijk alleen zouden hebben aangedurfd.

Loslaten

Vanuit deze gedachten proberen mij vrouw en ik onze kinderen en kinderen in onze omgeving mee te geven dat je je talenten zo goed mogelijk moet gebruiken en om elkaar te ondersteunen. Er zit wel een groot verschil in hoe dat werkt voor je eigen kinderen in vergelijking met hoe dat werkt voor de kinderen van anderen. Met je eigen kinderen heb je dagelijks contact.

Je leert ze eten, lopen, praten en luisteren. Je leert ze wat goed is en wat minder goed is. Je stimuleert ze en brengt ze bij wat jouw eigen kader is.

Op de lagere school moet je ze al meer loslaten en probeer je ervoor te zorgen dat je een omgeving scheidt waar ze zich goed in voelen. Buiten school stimuleer je ze om die dingen te doen waar ze talent voor hebben. Dat kan muziek, sport, organiseren, feesten geven zijn. Het maakt niet zoveel uit wat, maar dat ze wat doen.

Zessen en zevens

Zelf kijk ik bij het aannemen van jong afgestudeerden bij Aon naar studie en cijfers maar daarnaast net zoveel naar de buitenschoolse of buitenuniversitaire activiteiten die ze hebben gedaan. Ik zeg wel eens dat studenten die achten en negens halen, na hun afstuderen absoluut hun talent in onderzoek, wetenschap en onderwijs moeten gaan gebruiken. Studenten met zessen en zevens en veel

nevenactiviteiten zijn volgens mij meer geschikt voor het bedrijfsleven. Rara wat mijn studieresultaat was qua cijfers.

Maar terug naar onze eigen kinderen, zij groeien op in een stabiele en welvarende omgeving. Hebben ze de kracht en de motivatie om net als mijn generatie er helemaal voor te gaan en hun talenten volop te gebruiken? En zullen ze leren goed om te gaan met tegenslagen? Onze zoon die nu in Leiden studeert, woont en zorgt geheel voor zichzelf. We kunnen hem wel nog raad geven, maar als volwassene neemt hij nu zelf de touwtjes in handen. En wij moeten leren loslaten.

Lucebert

De geboorte van onze kinderen waren voor mij de mooiste en meest indrukwekkende momenten. Vader zijn was, en is, één van mijn belangrijkste, ingewikkeldste maar ook mooiste taken die ik probeer te volbrengen. Daarbij gaat de uitspraak van ‘Alles van waarde is weerloos’ van dichter en kunstenaar Lucebert wel eens door mijn hoofd, want met het vaderschap komt een eeuwigdurende verantwoordelijkheid en kwetsbaarheid in je leven. Dan komt ook weer die vraag naar boven: wat geef je ze mee, wat hoop je voor ze? Ik heb groot respect voor leraren, docenten en alle andere mensen die in het onderwijs werken. Het meegeven van kennis, vaardigheden en maatschappelijke zaken is van enorme waarde voor onze samenleving. Dat meet je niet in EBITDA, kwartaalcijfers of in cash flow, maar in betrokken en ambitieuze leerlingen en studenten.

Ik gaf zelf elk jaar een paar uur les op de lagere school van mijn kinderen, of de klas werd uitgenodigd op kantoor. Een mooie manier om deze kinderen al iets van een werkzame toekomst te laten zien. Nu ze op de middelbare school c.q. universiteit Leiden zitten moet ik dat anders gaan invullen. Ik ga nog graag naar de rugbywedstrijden kijken van onze zoon, alleen behoor ik nu niet meer tot het teammanagement, maar tot het publiek. En onze dochter, die nu op de middelbare school zit gaat ook steeds meer haar eigen weg. Misschien kan ik op haar middelbare school wel gastlessen geven.

Rugbytrip

Nu kom je in de leefwereld van je eigen kinderen ook andere kinderen tegen, de vrienden en vriendinnen, klasgenoten, teamgenoten enz. die in een minder kansrijke omgeving opgroeien.

Wat geef je andere kinderen mee? En hoe pak je dat aan? Op de rugbyclub wordt jaarlijks een buitenlandse trip georganiseerd. Deze kinderen willen ook graag met de sportclub mee op trip, bijvoorbeeld naar Engeland. Dit is een geweldige ervaring die alle spelers van het team zouden moeten

kunnen meemaken. Helaas zijn er ook een paar teamgenoten die van huis uit onvoldoende geld hebben om mee te gaan. Ik wil dan niet de "ouder met wat meer geld op bankrekening uithangen" maar wel via de club, met andere ouders, een potje creëren voor deze kinderen om toch mee te kunnen gaan. Zo kun je als ouders ook iets meegeven aan andere kinderen, goed te regelen en erg leuk voor hele team.

Internationale stage

Maar er zijn ook andere omstandigheden, zoals een kind dat je kent via je eigen kinderen met een talent voor voetbal. Voetbalt op straat en valt positief op bij gym op school, maar van huis uit is er onvoldoende geld voor een sportclub en sportspullen, dus dat talent wordt niet gebruikt. Dat is jammer voor het kind en voor het Nederlandse voetbal. En, wat gaat zo'n kind dan wel doen, vaak niet iets beters dan sport. Het probleem is, dat je als ouder hiermee bemoeien, niet goed voelt omdat je dan direct ingrijpt in een ander gezin. Ik zou graag toch mijn steentje bijdragen om het talent van zo'n kind te ontwikkelen, maar ik geloof sterk in vrijheid en zelfbeschikking, dus dat levert een dilemma op. Gelukkig heb ik goede vrienden en familie om mij heen om hierover te discussiëren en een oplossing trachten te vinden.

Daarnaast geef ik kinderen ook graag via mijn zakelijk netwerk de kans om kennis te maken met het bedrijfsleven. Een vriend van me vroeg laatst of de zoon van hun huishoudelijke hulp een stage bij Aon kon lopen. Deze student had van huis uit geen netwerk in het bedrijfsleven en wilde voor zijn studie HEAO graag stage lopen, het liefst internationaal. Dit is gelukt, deels in London en deels in Rotterdam. Aon had een geweldige en zeer gemotiveerde stagiair en hij heeft er enorm veel van geleerd. Dit biedt hem een rolmodel dat hem hopelijk stimuleert om zijn talenten te blijven gebruiken.

Elke bedrijf of organisatie zou zich verplicht moeten voelen om jongeren een kans te geven om stage te lopen. Met name die kinderen die van huis uit geen zakelijk of overheids-netwerk hebben.

Hoop

Dat brengt me terug naar de vraag: wat geef je kinderen mee?

Natuurlijk je belangrijke kernwaarden. Voor ons is dat onder andere je best doen en eruit halen wat erin zit. Je talenten gebruiken. En daarnaast de mensen helpen om je heen, waar nodig en voor zover dat mogelijk is.

Ik heb zelf ervaren in mijn leven hoe waardevol het is als mensen om je heen je steunen en verder helpen. Nu ik zelf ouder ben, en ouder wordt, voel ik nog meer de drive om zelf ook kinderen en

jongeren om mij heen te stimuleren hun talenten te ontwikkelen. Ik hoop dat mijn vrouw en ik dit nog lang mogen doen en dat onze kinderen deze waarden weer zullen doorgeven.